

Ex 13, 17-22
Votum/groet; Ps 130: 1, 3; gebed; LB 283 (kicl); lezen Ex 12, 29-42; GK2006 147: 2; lezen Opb 7, 9-17; GK2006 147: 3; lezen Ex 13, 27-22; preek; LB 799: 1, 5, 6 (kicl); gebed; wet; collecte; LvK 459 (w); zegen
Bergschenhoek 17.6.2018

Ik ga op reis en ik krijg mee **dia**

Ik ga op reis en ik neem mee... Het kan een spelletje zijn dat je speelt om de tijd te doden tijdens een lange autorit. Deden wij wel eens toen de kinderen klein waren, onderweg van Limburg naar Groningen. Je noemt zoveel mogelijk onzinnige dingen op die de ander dan moet onthouden. Maar wat als het geen spelletje is, maar echt? Je gaat echt op reis, een paar weken van huis – wat neem je dan mee? Daar denk je dan wel even goed over na. Wat heb ik echt nodig en waar kan ik zonder?

Israël gaat op reis. Eindelijk! Zo lang naar uitgekeken, zo diep naar verlangd. Weg uit Egypte, het land van slavernij en onderdrukking. De vrijheid tegemoet. Achter Mozes aan op weg naar het beloofde land. De reis van hun leven! Wat heb je nodig op die reis, de reis van je leven? Ja, als jouw leven in zijn geheel een soort reis is, wat neem jij dan mee onderweg? De reis die Israël maakte, is een soort symbool geworden in de Bijbel voor de reis die wij met elkaar maken. Het volk van God. Door de woestijn van deze wereld op weg naar de waterbronnen van het leven. Bevrijd uit de slavernij van zonde en dood, achter onze Mozes Jezus het lam, aan op weg naar het beloofde land.

En op die reis, jij, ik, wij samen, mensen door God geroepen, door God bevrijd, en nu samen achter Jezus aan op reis. Wat neem jij mee op de reis van jouw leven? Israël nam heel wat mee, als ik dat zo lees. Veel mensen: 600.000 zelfs, vrouwen en kinderen niet meegerekend. Een heleboel vee. Een heleboel spullen. Goud en zilver hun in de hand geduwd door de Egyptenaren. Hier, neem mee, als je maar gaat! En daar gingen ze. Maar niet wat ze meenamen, maar wat ze meekregen – dat blijkt het verschil te maken. *Op de reis van je leven is het belangrijkste niet 'wat neem ik mee' maar 'wat krijg ik mee'.* Van God. Ik ga op reis en ik krijg mee... Laten we met elkaar maar eens gaan kijken...

Gods zorg **dia**

Israël gaat op reis... Ongelooflijk als je dat op je laat inwerken. Al die mensen met hun dieren en hun spullen. In één nacht uit Egypte weg. *De HEER waakte erover*, staat in Exodus 12. Als een geordend leger trekken ze uit Egypte weg... Maar nu, stel dat jij het voor het zeggen had gehad, waar was je naartoe gegaan? Kijk, hier heb ik een kaartje van het gebied. **dia** Rechts bovenin Kanaän. Links Egypte. Niet zo moeilijk, denk ik, de weg langs de Middellandse Zee. De kortste weg naar Kanaän. Je bent er in een paar dagen. Maar wat lees je in Exodus 13, 17:

'God leidde hen niet langs de weg die door het gebied van de Filistijnen loopt, ook al was dat de kortste weg, Hij liet het volk een omweg maken en door de woestijn naar de Rietzee trekken'.

Huh? Wat krijgen we nou? Daar ligt Kanaän! En wij gaan die kant op, de woestijn in!

Waarom?! Het staat erbij. *'God dacht namelijk: Als ze strijd zouden moeten voeren, zouden ze weleens spijt kunnen krijgen en terug willen naar Egypte'.* Zo denkt God dus. Wat kunnen ze aan, deze mensen? Het lijkt een geordend leger, maar het gaat wel om pas bevrijde slaven. Moet ik ze meteen bloot stellen aan strijd en wapengekletter? Beter van niet. Eerst maar de woestijn in. De kortste weg is niet altijd de beste weg...

dia Zo begint de reis van je leven. Jij denkt: die kant moet het op. Voor jou is het duidelijk. Het is de kortste weg, de makkelijkste weg. Maar dan stuurt God je een kant op die jij nooit had gedacht. Waar je zelf nooit voor had gekozen. Een vreemde kronkel, een rare omweg. Je begrijpt er niks van. Het lijkt alsof je van de goede weg af raakt. Het einddoel lijkt verder weg dan ooit. Jij denkt: waarom gaat het zo, komt het wel goed zo? Je kunt er mee zitten... Deze tekst zegt dan niet: wat God doet, voelt altijd goed.... Of: je moet er altijd blij mee zijn... Deze tekst zegt wél: God houdt overzicht, Hij doet niet zomaar wat, Hij plant zorgvuldig. En Hij gaat met jou zijn einddoel bereiken. Daar kunnen rare omwegen en vreemde kronkels bij horen. De kortste weg is niet altijd de beste weg. Een omweg kan ook een goede weg zijn voor jou. Ik ga op reis en ik krijg mee... Gods zorg in het uitplannen en uitstippelen van de route.

Gods belofte **dia**

Ik ga op reis en ik neem mee... Nou, je neemt de dingen mee die je nodig hebt. Geen ballast en overbodig spul. Maar wat neemt Israël mee? Er staat: *'Mozes nam het lichaam van Jozef mee'.* Is dat niet gek? Lastig op z'n minst? Naast alles wat je al mee moet nemen, ook nog eens zo'n sarcofaag met een dood lichaam erin! Zoiets als dit misschien wel. **dia** Best een gevaarte. Jozef was een Egyptische prins tenslotte...

Ja, dat kun je denken. Totdat je het verhaal van die kist goed op je laat inwerken. Jozef. De onderkoning. Jacobs verloren zoon. Hij had 400 jaar geleden het hele volk gered van de honger en hen naar Egypte laten komen. Op zijn sterfbed had hij zijn broers laten beloven: Als jullie hier weg gaan, neem mijn dode lichaam dan mee, want ik wil dat het begraven wordt in Kanaän, het land dat aan ons en onze kinderen is beloofd. Begraven willen worden in het beloofde land... Niet uit sentiment, maar uit geloof. Want, had Jozef gezegd: *'God zal zich jullie lot aantrekken'.* Die woorden komen nu uit, nu is het moment daar: God trekt zich ons lot aan!

dia En als je dat erbij bedenkt, dan wordt het anders. Kijk, daar gaat het lichaam van Jozef. Mee naar het beloofde land. God doet wat Hij belooft. Hij zegt niet zomaar wat. We hebben er 400 jaar op moeten wachten, maar nu gebeurt het. Kijk naar die kist en je weet waar we heen gaan: het land dat God heeft beloofd. Daar ga je door de woestijn. Soms brandt de zon ongenadig op je hoofd. Het zand schroeit heet onder je voeten. De weg is nog lang. Je wordt

bang en onzeker. Je vraagt je af: komt het wel goed, waarom doen we dit eigenlijk? Kijk naar die kist. Breng je te binnen: God doet wat Hij zegt. We gaan naar het beloofde land. We zullen aankomen. God heeft het zelf beloofd.

Ik ga op reis en ik krijg mee... De garantie dat het goed komt. De belofte dat God jou, mij, ons samen gaat brengen op de plek van bestemming. Vandaag misschien niet in kistvorm, maar dan wel in boekvorm. Gods eigen woord, zijn eigen toezegging. Het gaat gebeuren en het gaat goed komen, Ik breng jullie thuis. Hou vol, zegt die kist. Hou vol, zegt dat boek. Want God doet wat Hij zegt!

Gods nabijheid **dia**

Ik ga op reis en ik krijg mee... Gods zorg, Gods belofte. En alsof dat nog niet genoeg is: zijn nabijheid. God zelf. *'De HEER ging voor hen uit om hun de weg te wijzen, overdag in een wolkkolom, 's nachts in een lichtende vuurzuil'.* Leiding, licht, bescherming. God zelf die voor je uit gaat. Wat wil je nog meer!

Hadden wij dat maar, vind je niet? Als God nou ook zo voor ons uit zou gaan... Hoe mooi zou dat zijn! Je zou altijd weten dat je op de goede weg zit. Je zou nooit meer hoeven vragen welke kant je op moet. Je zou je nooit alleen voelen. Is dat niet wat je juist vandaag kunt missen, onderweg door de woestijn? Het voelt vaak zo alleen. Waar is God? Hoe helpt Hij mij? Leidt Hij mij?

dia Maar... even wachten. Was het echt zo makkelijk? Of alleen maar makkelijk? Denk aan het begin. Je bent bevrijd uit Egypte. Je weet dat je naar Kanaän gaat. Je weet dat je dan die kant op moet. En dan is daar die wolk die de andere kant op gaat. Volg jij dan makkelijk? Zeg jij dan meteen: o natuurlijk, dan maar de woestijn in? Ik bedoel maar: ook met die wolk erbij komt het aan op *vertrouwen*. Vertrouwen in God dat Hij weet wat Hij doet en dat achter Hem jij je op de goede weg bevindt. Later in de Bijbel wordt die wolk door Paulus betrokken op Jezus. Soms wordt de wolk in verband gebracht met de Heilige Geest. In Openbaring 7 lees je over die stoet mensen uit alle landen en volken, die op weg zijn door de woestijn van de wereld, komen uit de verschrikkingen van het leven, en geleid worden door het Lam dat voor hen uit gaat. Nog steeds gaat God mee dus. Is Hij erbij. Jezus gaat voor ons uit. De Heilige Geest bezielt ons.

De vraag is dus niet: is God er nog wel bij, gaat Hij nog steeds mee? Dat doet Hij zeker. Misschien minder uitgesproken, met het blote ook zichtbaar dan toen. Maar het gebeurt nog steeds net zo goed. De vraag is vooral: is dat genoeg voor jou, zijn aanwezigheid in Jezus, zijn leiding door de Geest? Heb jij genoeg aan wat God tegen je zegt in en door de Bijbel? Vertrouw jij dat je daarin te maken hebt met God zelf? Zeg jij: wat er ook gebeurt, hoe de weg gaat, ik volg Jezus en blijf in zijn spoor?

Goede reis! **dia**

Zo begonnen de Israëlieten aan de reis van hun leven. De weg naar het beloofde land ging door de woestijn. Al meteen aan het begin voel je aan: de weg zal niet makkelijk zijn, de tocht zal zwaar worden. Je vertrouwen zal op de proef worden gesteld, op je uithoudingsvermogen zal een aanslag worden gedaan. Zonder God erbij zou je zeggen: waar begin je aan? Zonder God zou het een zinloze onderneming zijn, een tocht gedoemd om te mislukken. Wie loopt er zomaar de woestijn in?

Maar met God erbij wordt het anders. Nee, niet dat de reis dus makkelijker wordt of zo. Dat zou je kunnen denken: met God erbij wordt het comfortabel en relaxed om de reis te maken. Dat is vaak niet zo. Kijk maar naar deze reis. God gaat voorop en de weg gaat door de woestijn. Maar het is niet zomaar. Dankzij Hem wordt de woestijn toegangsweg tot het beloofde land.

Zo is de reis van je leven een weg door de woestijn. Tussen Exodus 13 en Openbaring 7 is er niet veel veranderd wat dat betreft. Ook daar een stoet van bevrijde mensen door God. Mensen uit alle landen, volken en naties. Mensen vandaag, gisteren, en die nog zullen komen, jij, ik en nog vele anderen. Maar niet op een gemoedelijk pleziertochtje op weg naar de eeuwigheid. Nee, een tocht uit de grote verschrikkingen. Een weg door de woestijn. Met onderweg honger en dorst, stekende zon en overweldigende hitte. Als je kijkt wie er voorop gaat, is dat niet eens zo'n wonder. Het Lam midden voor de troon, zelf geslacht en de diepte in geleid. Als Hij voor je uit gaat, dan weet je eigenlijk al bij voorbaat: een makkelijke tocht zal het niet worden...

Maar Hij gaat voor je uit. Daarom komt het goed. Hij zal jou, Hij zal ons brengen naar de waterbronnen van het leven. Lieve mensen, blijf je weg gaan achter Hem aan en hou elkaar vast terwijl je samen gaat door de woestijn. Zo begint de reis van je leven. Ik ga op reis en ik denk heel wat mee te moeten nemen onderweg. Maar het belangrijkste is wat je mee krijgt, mee krijgt van God zelf. Hij zegt: Ik geef je mijn zorg, mijn belofte en mijn nabijheid. Ik wens u, jou en jullie allemaal: goede reis!

Amen